

PRESUDA SUDA

27. rujna 1988.(*)

„Međunarodna konvencija o Harmoniziranom sustavu nazivlja i brojčanog označavanja robe – Tužba za poništenje – Pravna osnova”

U predmetu C-165/87,

Komisija Europskih zajednica, koju zastupa njezin pravni savjetnik Peter Gilsdorf, u svojstvu agenta, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourg u uredu Georgiosa Kremlisa, člana njezine pravne službe, zgrada Jean Monnet, Kirchberg,

tužitelj,

protiv

Vijeća Europskih zajednica, koje zastupa Bernhard Schloh, savjetnik u pravnoj službi Vijeća, u svojstvu agenta, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourg u uredu Jörga Käsera, direktora Odjela pravnih poslova Europske investicijske banke, 100 boulevard Konrad-Adenauer,

tuženik,

povodom tužbe za poništenje Odluke Vijeća 87/369 od 7. travnja 1987. o sklapanju Međunarodne konvencije o Harmoniziranom sustavu nazivlja i brojčanog označavanja robe i Protokola o izmjenama te Konvencije (SL L 198, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 6., str. 3.),

SUD,

u sastavu: Lord Mackenzie Stuart, predsjednik, G. Bosco, O. Due, J. C. Moitinho de Almeida i G. C. Rodríguez Iglesias, predsjednici vijeća, T. Koopmans, U. Everling, K. Bahlmann, Y. Galmot, R. Joliet i T. F. O'Higgins, suci,

nezavisni odvjetnik: C. O. Lenz,

tajnik: H. A. Rühl, glavni administrator,

uzimajući u obzir izvještaj za raspravu i nakon usmenog postupka održanog 19. svibnja 1988.,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 29. lipnja 1988.,

donosi sljedeću

Presudu

- 1 Tužbom podnesenom tajništvu Suda 4. lipnja 1987. Komisija Europskih zajednica zatražila je na temelju članka 173. prvog stavka Ugovora o EEZ-u poništenje Odluke Vijeća 87/369 od 7. travnja 1987. o sklapanju Međunarodne konvencije o Harmoniziranom sustavu nazivlja i brojčanog označavanja robe i Protokola o izmjenama te Konvencije (SL L 198, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 6., str. 3.).
- 2 Ta Konvencija, koja je na snazi od 1. siječnja 1988., donesena je 14. lipnja 1983. pod pokroviteljstvom Vijeća za carinsku suradnju kako bi se zamijenila Konvencija od 15. prosinca 1950. o nomenklaturi za razvrstavanje robe (Zbornik međunarodnih ugovora Ujedinjenih naroda, svezak 347., str. 127.) na kojoj se temeljila Zajednička carinska tarifa Zajednice.
- 3 Komisija osporava pravnu osnovu pobijane odluke jer smatra da ta odluka pripada isključivo u područje trgovinske politike i stoga bi se trebala temeljiti, kao što je Komisija predložila, samo na članku 113. i ne na člancima 28., 113. i 235. Ugovora.
- 4 Za potpuniji prikaz činjeničnog stanja, tijeka postupka te tužbenih razloga i argumenata stranaka upućuje se na izvještaj za raspravu. Ti dijelovi spisa u nastavku se navode samo u mjeri u kojoj je to potrebno za obrazloženje presude Suda.
- 5 Na početku valja napomenuti da je glavni cilj Konvencije koja je predmet sporne odluke uspostava harmoniziranog sustava nazivlja i brojčanog označavanja robe koji će ugovorne stranke upotrebljavati za svoju tarifnu i statističku nomenklaturu.
- 6 Kako bi se odlučilo o utemeljenosti tužbe Komisije, valja ispitati nadležnost Vijeća za donošenje pobijane odluke uzimajući u obzir dva aspekta koja su predmet Konvencije, a to su, s jedne strane, tarifna nomenklatura i, s druge strane, statistička nomenklatura.
- 7 U pogledu prvog aspekta, iz članka 28. Ugovora, koji je pravna osnova za „svaku autonomnu izmjenu ili suspenziju carina u Zajedničkoj carinskoj tarifi” [neslužbeni prijevod], i članka 113. Ugovora, kojim je predviđena zajednička trgovinska politika utemeljena na jedinstvenim načelima, osobito u odnosu na promjene carinskih stopa te sklapanje carinskih i trgovinskih sporazuma, proizlazi da se nijednom od tih dviju odredaba Vijeću ne daje izričito ovlast za uspostavu tarifne nomenklature.
- 8 Međutim, valja utvrditi da je uspostava tarifne nomenklature neophodna za primjenu carina. Bez sustava razvrstavanja robe ne bi bilo moguće robi pripisati određeni tarifni broj. Iz navedenoga proizlazi da nadležnost za promjenu stopa koja je dodijeljena Vijeću nužno podrazumijeva, u nedostatku izričite odredbe u Ugovoru, i nadležnost za uspostavu te izmjenu nomenklature za primjenu Zajedničke carinske tarife.
- 9 Iz te tvrdnje proizlazi da Vijeće u području carinske tarife ima opću nadležnost, koja se temelji na članku 28. i članku 113. Ugovora, u mjeri u kojoj ta nadležnost ne ovisi o tome jesu li carine Zajedničke carinske tarife izmijenjene autonomno (članak 28.) ili u

- okviru carinskih sporazuma ili drugih mjera zajedničke trgovinske politike (članak 113.).
- 10 Stoga valja odbiti argument Komisije da je područje primjene članka 28. obuhvaćeno područjem primjene članka 113. Ugovora.
  - 11 Valja dodati da ako se nadležnost institucije temelji na dvjema odredbama Ugovora, ona je dužna odgovarajuće akte donijeti na temelju dviju predmetnih odredaba.
  - 12 Nadalje, odabir dvostruke pravne osnove u skladu je s ustaljenom praksom institucija Zajednice u području carinske tarife, koja je potvrđena činjenicom da su Jedinostvenim europskim aktom usklađeni postupovni zahtjevi članka 28. s postupovnim zahtjevima članka 113. Ugovora.
  - 13 Stoga valja utvrditi da članci 28. i 113. Ugovora zajedno čine prikladnu pravnu osnovu za uspostavu tarifne nomenklature i, posljedično, sklapanje odgovarajuće međunarodne konvencije.
  - 14 Nadalje, kad je riječ o statističkoj nomenklaturi, valja navesti da su statističke nomenklature u smislu Konvencije na koju se pobijana odluka odnosi „robne nomenklature koju ugovorna strana utvrđuje radi prikupljanja podataka za uveznu i izveznu trgovinsku statistiku” (članak 1. točka (c) Konvencije), odnosno, u pogledu Zajednice, statistike njezine vanjske trgovine, isključujući statistike trgovine unutar Zajednice.
  - 15 Nadležnost za uspostavu takve statističke nomenklature proizlazi iz članka 113. Ugovora. Statistike vanjske trgovine, zajedno s odgovarajućom nomenklaturom, neizostavan su instrument trgovinske politike. Osim toga, valja navesti da popis mjera trgovinske politike iz članka 113. nije potpun, već je uključen samo kao primjer.
  - 16 Neovisno o tome, Vijeće smatra da je pozivanje na članak 235. bilo opravdano činjenicom da je Konvencija utjecala na akt koji se i sam temeljio na članku 235., odnosno Uredbu Vijeća br. 1445/72 od 24. travnja 1972. o nomenklaturi roba za statistiku vanjske trgovine Zajednice i statistiku trgovine među državama članicama (Nimexe) (SL 161, str. 1.).
  - 17 Argument Vijeća valja odbiti. Činjenica da pobijana odluka može utjecati na drugi akt koji se temelji na članku 235. ne podrazumijeva nužno pozivanje na tu odredbu kao na pravnu osnovu. Takvo je pozivanje moguće samo ako predmetna institucija svoju nadležnost ne može temeljiti ni na jednoj drugoj odredbi Ugovora (vidjeti presudu od 26. ožujka 1987., Komisija/Vijeće, 45/86, Zb., str. 1493.).
  - 18 Iz prethodno navedenoga proizlazi da budući da je nadležno za donošenje sporne odluke na temelju članaka 28. i 113. Ugovora, Vijeće nije imalo pravo temeljiti je na članku 235.
  - 19 Međutim, budući da se pri donošenju pobijane odluke prije stupanja na snagu Jedinostvenog europskog akta člankom 28. Ugovora kao i člankom 235. zahtijevala jednoglasna odluka u Vijeću, utvrđena nezakonitost isključivo je formalni nedostatak koji ne može dovesti do ništavosti akta.

- 20 Točno je da se člankom 235., za razliku od članka 28., zahtijeva savjetovanje s Europskim parlamentom i da takvo savjetovanje, koje je u ovom slučaju provedeno, može utjecati na sadržaj donesenog akta. Međutim, iako nepoštovanje obveze savjetovanja dovodi do ništavosti predmetnog akta (presuda od 29. listopada 1980., Roquette Frères/Vijeće, 138/79, Zb., str. 3333.), savjetovanje s Parlamentom, na koje Vijeće uvijek ima pravo, ne može se smatrati nezakonitim događajem, čak i ako nije obvezno.
- 21 Iz prethodno navedenoga proizlazi da tužbu valja odbiti.

Troškovi

- 22 Sukladno članku 69. stavku 2. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je snositi troškove. Međutim, člankom 69. stavkom 3. predviđeno je da u izvanrednim okolnostima Sud može naložiti da stranke snose vlastite troškove.
- 23 Iako u okolnostima ovog slučaja tužbu Komisije valja odbiti zbog isključivo formalne naravi utvrđenog nedostatka, Sud smatra da bi, budući da je pravno stajalište Komisije potvrđeno u znatnom dijelu, stranke trebale snositi vlastite troškove.

Slijedom navedenoga,

SUD,

proglašava i presuđuje:

- 1. Tužba se odbija.**
- 2. Stranke snose vlastite troškove.**

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourggu 27. rujna 1988.

[Potpisi]

---

* Jezik postupka: francuski